TOVERI

Lännen suomalaisen työväen äänenkannattaja, ilmestyy Astoriassa, Oregon, joka päivä paitsi sunnuntaina.

TOIMITUSKUNTA:
W. N. REIVO, SULO SYVANEN.
ADOLPH SALMI, A. B. MAKELA.

TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western states. The only Finnish daily in the West. Published daily, except Sunday, at Astoria, Ore., by the Western Workmen's Publishing Society.
ANTTI J. PARTAN, Manager.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the postoffice at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Ilmotushinta 40c palstatuumalta. Kuolemanilmotukset $1.50 kerta ja muistovärsyillä $2.00 kerta. Kihlaus-, syntymä- ja avioliitto-ilmotukset $1.00 kerta, halutaantieto- ja nimenmuutto-ilmotukset 50c kerta, naimailmotukset $1.50 kerta, avioero-ilmotukset $1.00 kerta. Seisovat ilmotukset sopimuksen mukaan. Satunnaisista ilmotuksista tulee rahan seurata mukana. Englanninkielestä suomennetaan vapaasti.

Advertising rates in effect July 1, 1912, 40 cents per inch. Special discount is allowed for larger and continuous advertisements.
TOVERI, BOX 99, ASTORIA, ORE.

TILAUSHINNAT
Yhdysvalloissa ja Canadassa:
Yksi vuosikerta..$5.50 6 kuukautta..$3.00
3 kuukautta... $1.60 1 kuukausi... .60
Suomeen ja muualle ulkomaille:
Yksi vuosikerta..$8.00 6 kuukautta..$4.25

SUBSCRIPTION RATES:
In the United States and Canada
One year.....$5.50 Six months.....$3.00
Three months..$1.60 One month..... .60

Huoneusto sijaitsee 10:nnen ja Duane katujen kulmassa. Telefooni: konttori 365, toimitus 832.

SE ONNELLINEN VOITTAJA,

joka Toverin talonrakennusrahaston kartuttamiseksi toimeenpannuissa myyjäisissä sai päävoiton, viiden hengen Chevrolet automobiilin, oli Brooklynin, N. Y. osasto. Voittojen lähettäminen aletaan tänään.

Sosialistipuolueen kongressimies-vaaliohjelma

(Jatkoa edelliseen numeroon)

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., Aug. 29, 1918, as required by section 19 of the Act of Oct. 5th, 1917.)

3. Sotajoukkojen hajalleen laskeminen.

Sotilaitten takasinpaluun ja sotateollisuuden seisahtumisen läheneminen tekevät välttämättömäksi määritellä kansallisen suhtautumisen työnhankintakysymykseen.

Sosialistipuolue vaatii että Työviraston nykyiset toimenpiteet liittohallituksen ja valtioiden työnvälitystoimistojen yhteistoimintaan saattamiseksi kehitetään pysyväisiksi yksityisten työnvälitystoimistojen tilalle seuraavan suunnitelman mukaan:

(a) Nykyisiä ammattiliittoja on käytettävä niin paljon kuin mahdollista perusteena työnhankinnalle union työsuhteiden alaisena.

(b) Ammattiopetuksen antojärjestelmää on nopeasti kehitettävä.

(c) On järjestettävä hallituksen työnteettovirasto, jonka alaisena töitä teetetään kunnollisten työsuhteiden vallitessa, teettämään erilaisia hallituksen töitä, hankkimaan pysyväisten ammattien oppimismahdollisuuksia sodasta palaaville sotilaille ja muille työläisille maa- ja luonnonrikkauksien kehityksessä.

(d) Hallituksen on otettava pysyväisesti haltuunsa sellaiset viljelysmaa-alueet jotka katsotaan tarpeelliseksi sodasta palaaville sotilaille ja muille työläisille.

(e) Jokaiselle työhaluiselle työläiselle on taattava työntekomahdollisuus.

4. Hallituslaitokset.

Hallituslaitoksien nykyinen kokoonpano on kokonaan riittämätön ottamaan täyttääkseen ne lisärasitukset, joita tuotantolaitosten kontrolli sille asettaa.

Järjestettynä eri toimintavoimien eristämisteorialle ja ankarien perustuslakisäädelmien rajottamana ovat presidentti, eduskunnan kaksi kamaria ja tuomioistuimet olleet toinen toistensa jarruina ja siten hävittäneet toimintakuntoisuuden ja tehneet kansan tahdon mitättömäksi. Vaikutuksellinen toiminta on ollut mahdollinen ainoastaan toimeenpanevan vallan muiden yläpuolelle asettumisen ja kongressin alistumisen kautta. Mutta siten on kansanvaltaisuus kärsinyt sanomattomia vaurioita.

Kansanvaltaisuus ja toimintakuntoisuus edellyttävät laveammintulkittavaa perustuslakia ja yhtenäistä hallitusmuotoa. Presidentin ja tuomioistuinten on oltava vastuunalaisia kongressille ja sen kansanvalitsemille jäsenille, huolimatta mistään sukupuolieroavaisuuksista, ja niiden jatkuvan kontrollin alaisena.

Tämän saavuttamiseksi vaatii sosialistipuolue:

1. Että perustuslakimuutoksia voidaan tehdä sekä kongressin jäsenten enemmistön suostumuksella ja äänten enemmistöllä, jolloin ne astuvat voimaan kansanäänestyksen enemmistön hyväksymänä, että myöskin kansan alotteesta.

2. Senaatti on poistettava ja kongressin edustajat valittavat suhteellisen vaalitavan perusteella ja ovat ne takasinkutsulain alaisia; kongressin toimintamuodot ovat kansanvaltaistutettavat ja kongressiedustajien palvelusaika alettava pian vaalien jälkeen. Liitto-oikeuksien tuomarit ovat valittavat kansan äänestyksellä ja ovat takasinkutsusäädöksien alaiset.

3. Presidentti ja varapresidentti ovat valittavat suoranaisella kansan äänestyksellä, sekä asetettavat takasinkutsulain alaisiksi; presidentin "veto"-oikeus on poistettava.

4. Tuomioistuinten omavaltainen oikeus julistaa kongressin laatimia lakeja perustuslain vastaiseksi on lakkautettava.

5. Presidentti ja hänen neuvoskuntansa (capinet) on asetettava vastuunalaiseksi toimistaan kongressille interpellatsionivallan kautta.*)

6. Täydellinen itsehallintooikeus District of Columbialle.

7. Kansan alote- ja yleisäänestysoikeus on sovellutettava myöskin kansalliseen lainlaadintaan.

8. Perustuslaki on heti muutettava siten, että naisille annetaan täydellinen ääni-oikeus ja riittävä edustusoikeus lainlaadinnallisissa, oikeudellisissa ja hallinnollisissa tehtävissä niin että naisten edut tulevat paremmin suojelluiksi.

5. Kansalaisvapaudet.

Sota on aiheuttanut perustuslain takaamalle puhe-, paino- ja kokoontumisvapaudelle seilaisia rajotuksia, jotka eivät ole ainoastaan tarpeettomia, vaan jotka uhkaavat koko kansanvaltaisten laitostemme ja kansalaisvapauksiemme tulevaisuutta.

Katujoukkojen harjottamat väkivaltaisuudet, joihin taantumuksellinen canomalehdistö kiihottaa ja monet yleisestikin tunnetut henkilöt tukevat, uhittelevat jo kansanvaltaisten laitosten järjestyksenmukaista toimintaa. Riistäjät käyttäväthyväkseen näitä rajotussäädöksiä, murskatakseen vaativaisemman työväestön toiminnan. Isänmaallisuuden verhon varjossa ryöstävät ne kuluttajia ja kasaavat suunnattomia liikevoittoja.

Vakoojalain ylimalkaisia säädöksiä käytetään enemmän kaikkien itsenäisten mielipiteiden, varsinkin sodankäyntiä ja luokkataistelua koskevien, tukahuttamiseksi kuin vihollisvaltain vakoojia vastaan. Postihallituksen sensuuritoimenpiteet, joiden kautta kymmenet sanomalehdet ovat jo menettäneet toisen luokan postioikeutensa, hävittävät painovapauden.

1. Sosialistipuolue vaatii siitä syystä perustuslain vapaampaa tulkintaa ja sen kansalaisvapauksia koskevien säädöksien noudattamista sodan aikana samoin kuin rauhanaikanakin.

2. Katujoukkojen väkivallantyöt ovat estettävät hallinnollisilla toimenpiteillä.

3. Liittovaltain laeista ovat heti kumottavat kaikki sellaiset säädökset, jotka antavat postiministerille sensuurivallan aikakausjulkaisujen, kielletyn kirjallisuuden ja painotuotteiden ylitse. Postilaitoksen tehtäviin pitäisi kuulua ainoastaan postinkuletuksesta huolehtiminen, eikä kulutettavan tavaran sisällön arvostelu. Kapinallisuutta koskevien säädöksien noudattamisen valvonta kuuluu oikeusviranomaisille.

4. Postilaitoksen mielivaltaiset sensuuritoimenpiteet ovat heti peruutettavat ja kaikki ne sanomalehdet ja aikakausjulkaisut, jotka ovat sodan ajalla kielletyt sotatoimien, hallitusviranomaisten ja taloudellisten tai yhteiskunnallisten asioiden arvostelun, tai rauhanehdoista puhumisen takia.

5. Nykyiseen vakoojalakiin on tehtävä sellainen muutos, joka rajottaa sen sovelluttamisen ainoastaan viholliseen varsinaisiin toimitsijoihin ja kannattajiin, mutta joka tekee mahdottomaksi sen käyttämisen aseena hallituksen poliittisia vastustajia kohtaan.

6. Kaikki puhe- ja painovapautta rajottava lainlaadinta on heti peruutettava ja kaikki valtiolliset vangit vapautettavat ilman mitään ehtoja.

6. Verotus.

Sodan takia on verotuskysymys muuttunut yhdeksi tärkeimmistä kysymyksistä. Tähänastisetkin suunnattomat sotakulut, joista sosialistien vaatimuksista huolimatta ainoastaan pieni osa on koottu verotuksen avulla, asettavat raskaan velkataakan tulevaisuuden kannettavaksi. Kun sota on ohitse, tarvitaan pääomaa monenlaisiin yhteiskunnallisiin tehtäviin ja hallituksen tulojen täytyy olla moninkerroin suuremmat kuin koskaan ennen. Samaan aikaan kootaan jättiläismäisiä rikkauksia lyhyessä ajassa ja siten kehitetään uusi ja voimakas rahaetujen vaikutuspiiri. On löydettävä keinoja kansallisvelkamme maksamiseksi ja varojen hankkimiseksi nopeasti lisääntyvien valtion tehtävien toimittamiseksi, ja samalla myöskin alituisesti lisääntyvän omaisuuden keskittymisen aiheuttaman vaaran välttämiseksi.

Tämän saavuttamiseksi me kannatamme:

1. Sotavoittojen verottamista summittain sadalla prosentilla. Kenenkään ei pitäisi sallia niittää voittoja tästä sodasta, samalla kuin toisten on tehtävä sanoin kuvaamattomia uhrauksia.

2. Asteettain kohoavaa tuloverotusta, jonka lopullisena päämääränä on kaikkien yli kohtuullisen elämän vaatimusten menevien tulojen poistaminen.

3. Asteettain kohoavaa perintöverotusta, joka suuriin omaisuuksiin nähden kohoaisi aina sataan prosenttiin saakka.

4. Ansiottomien maanomistustulojen verottamista; kaikki käyttämättömät maat ovat verotettavat täydestä vuokra-arvostaan.

5. Korkeampaa verotusta liikekorporatsioneille.

7. Luottolaitokset.

Viimeisten vuosikymmenien ajalla olemme me nähneet suuren rahavallan kohoamisen, jota johtavat harvalukuiset raharuhtinaat Tällainen rahamailman kontrolli on johtanut suurten ansiottomien tulojen kohoamiseen, suurten liikelaitosten perustamiseen ja kukistamiseen ja kansallishallituksen menettelytapojen ohjailuun muutamien harvojen hyödyksi.

Yhdysvallat on nopeasti muuttumassa mailman suurimmaksi rahansijottajakansakunnaksi. Jos yksityiset ovat edelleenkin kansakunnan luottolaitoksen hoidossa, on siitä seurauksena kaikkien asioiden hoito taloudellisen imperialismin etujen mukaisesti sodan jälkeen.

Jos sen turmiollisuutta tahdotaan välttää ja pelastaa kansakunta niiden biljoonien dollaen aiheuttamalta rasitukselta, jotka yksityiset rahamiehet siltä ovat nyt kiristäneet, täytyy hallituksen täydellisesti ja kansanvaltaisesti kontrolleerata pankki- ja luottolaitoksensa.

Sellaisen kontrollin saavuttamiseksi vaatii sosialistipuolue:

1. Että kaikki liikkeen ja teollisuuden käynnissäpitämiselle tarpeelliset pankkilaitokset otetaan valtion haltuun ja järjestetään yhdeksi yhtenäiseksi yleiseksi pankkilaitokseksi.

2. Sikäli kun hallituksen omistusoikeus teollisuuslaitoksiin laajenee, on sen asetettava metallirahan ja nykyisen paperirahan tilalle alituisesti enemmän vekseleitä, joita lunastetaan valtion laitosten tekemillä palveluksilla ja niiden valmistamilla tuotteilla, joten siten lopullisesti käy tarpeettomaksi kultavarastojen säilyttäminen muuta kuin kansainvälistä kauppaa varten.

(Jatkoa huomisessa lehdessä).

*) Interpellatsioni tarkottaa eduskunnan jäsenten oikeutta sekaantua hallitusasioihin nostamalla välikysymyksen minkä hyvänsä asian johdosta. Täydellisyydessään sisältyy siihen myöskin hallituksen pakollinen vastauksen anto. — Suom.

MAILMANKATSOMUKSIA

IKÄVÄN VIRHEEN

oli korjausrivin väärään paikkaan joutuminen aiheuttanut eilisen lehden alakerran viimeiselle palstalle. 21:nen rivi alhaalta lukien on kahta riviä ylempänä varsinaista paikkaansa. Kun sen asettaa oikealle paikalleen, kuuluu kysymyksessä oleva lause: "Ja nyt tänään sama valankumous — ja sosialismin edun vuoksi — vaatti joukkojen ehdotonta alistumista" jne.

RAKKAUS JA PIIKKILANKA-AITA.

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., Aug. 29, 1918, as required by section 19 of the Act of Oct. 5th, 1917.)

Lontoossa, Englannissa, eräs Martha Raven niminen sotaleski, jolta mies oli kaatunut Ranskassa yhdeksän kuukautta takaperin, on pistetty kahdeksi kuukaudeksi vankilaan "pidätysleirillä säilytettäville, henkilöille määrättyjen järjestyssääntöjen rikkomisesta."

Syytetty nainen oli poikasilla heittänyt kirjeitä pidätettyjen vihollismuukalaisten piikkilanka-aitaukseen sekä samaten poikasten välityksellä saanut sieltä aidan yli viskatut vastaukset. Pidätysleirin päällikkö sanoi, että kirjevaihtoa kyllä olisi saanut harjottaa säädetyssä järjestyksessä (mutta kukapa tahtoisi jättää rakkaudenkirjeitään sensuroitavaksi?)

Yhdessä oikeuteen tuodussa kirjeessä oli allekirjotuksena "Sinua rakastava Harrysi" ja osotettu se oli "Armaalle Marthalleni"; siinä valitettiin, että toinenkin pidätysleirillä oleva mies tälle naiselle makeili, ja sanottiin: "Valitse joko hänet taikka minut. Varokoon se mies itseään, sillä olen valmis panemaan henkeni likoon tässä asiassa."

Tuollaiset kirjeet aiheuttavat epäjärjestystä pidätysleirillä.

Liika hätäinen tuo leski. Olisi kai hän kerinnyt neuvottelemalla saada nuo aitauksessa olevat miehet vaikka molemmat, kunhan tässä sota loppuu!

TIIVISTETTYÄ VIINIÄ

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., Aug. 29, 1918, as required by section 19 of the Act of Oct. 5th, 1917.)

en ranskalaisille luvannut hankkia heidän muonitusministerinsä Boret tilan säästämiseksi kuljetuslaivoissa Algeriassa olisi viljalti viipiä, mutta kuljetusvaikeudet ovat esteenä sen Ranskaan tuomiselle. Ministeri turvautui tiedemiehiin, ja nyt onkin keksitty keino, millä viinit tiivistetään eräänlaiseksi hunajaksi, jota vain tarvitsee liuottaa veteen, saadakseen sen entiselleen. Keino on vielä kokeiltavana, mutta ministeri on varma sen onnistumisesta käytännössä ja arvelee voivansa säästä viinin kuljetuksi viidennessä osassa siitä tilasta kuin minkä se tynnyreissä tuotuna ottaisi.

SISUSKALUT VAIHDOKSISSA.

Sacramentossa, Cal., sattui sotilaslääkärien käsiin omituinen luonnon oikku. Tarkastellessaan erästä asevelvollista he ihmeekseen eivät voineet huomata hänen sydämmensä lyöntiä. Aikansa etsittyään löysivät he vihdoin sydämen aihaalta oikealta puolelta, siitä paikasta, jossa maksa tavallisesti on. Maksa oli sydämen paikalla. Vatsa oli myös väärässä asennossa, umpisuoli vasemmalla puolella, sen sijaan että sen pitäisi olla oikealla. Tiedonannossa ei mainita mitään siitä, kelpasiko mies tällaisilla vehkeillä tappelemaan kansanvallan puolesta vai eikö

VENÄJÄN AARTEIDEN KOHTALO.

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., Aug. 29, 1918, as required by section 19 of the Act of Oct. 6th, 1917.)

Monien Belgian ja vallatun Ranskan aarteiden kohtalo saattaa suuresti huolestuttaa Moskovan asukkaita oman ihmeellisen kaupunkinsa suhteen, nyt kun saksalaiset jo ovat senkin portella. Erityisesti mainittava on siellä ihmeellinen risti, jonka sanotaan olevan puhdasta kultaa, ja johon paljon taruja liittyy — väitetäänpä koko Venäjän kohtalon siitä riippuvan. Napoleonin tunkeutuessa Venäjälle luultiin pitkän aikaa, että hän oli ryöstänyt tämän "Iivana Suuren ristin", asettaaksensa sen Pariisin Invaliidikirkon kupukatolle. Toiset taas väittivät, että ranskalaisen armeijan surkealla peräytymisretkellä tuo risti hukattiin Semlevon järven pohjaan. Mutta kun järvi muutamia vuosia takaperin kuivattiin, ja vaikka sieltä löytyi paljo tuon palausmatkan aikuista sälyä, ei Iivanan ristiä siellä ollut. Venäläiset muinaistutkijat silloin alkoivat hieroa sihtaan, ja saivat selville, että tuota ristiä ei ollut vietykään mihinkään, vaan oli se yhä vieläkin pystyssä erään Moskovan kirkon katolla, joka kirkko oli säästynyt hävitykseltä. Sekin risti, joka Napoleonin käskystä oli otettu pois paikaltaan erehdyksestä, kun sitä luultiin tuoksi kuuluisaksi ristiksi, oli samaten jäänyt Moskovan raunioihin, ehkä sentähden, että sitä oli pidetty liian hankalana kuletettavaksi.

TYÖKALUA KÄYTTÄVÄ PAPUKAIJA.

Työkalun käyttämistä usein pidetään vain ihmisen etuoikeutena ja yhtenä niistä tunnusmerkeistä, jotka ihmisen eläimestä erottavat. Apinat tosin voivat ihmistä matkimalla oppia käyttämään melkeinpä mitä työkalua tahansa, ja vakuutetaanpa joidenkin apinalajien omasta alotteestaankin käyttävän aseenaan kiviä, pähkinöitä, ehkäpä puukalikoitakin. Mutta eipä muillakaan elukoilla näytä olevan mitään työkalun tai aseen käyttöä vastaan, kun vain pääsevät asiasta selville.

Erään Suurbritannian vanhimmista tieteellisistä seuroista, Linne-seuran, kokouksessa äskettäin muuan sen jäsenenä oleva nainen teki selkoa omistamastaan afrikalaisesta papukaijasta, joka valmistaa ja käyttää työkalua, ei ainoastaan sattumalta, vaan tavanomaisesti.

Tuon linnun hartaimpana mielitekona on raavituttaa päälakeaan, ja kun se ei milloin saanut ketään huoneessa olijoista sitä raaputtamaan, rupesi se yrittämään tulla toimeen omin neuvoin. Sitä varten se ensin keräsi kouraansa teräväkärkisiä auringonkukan siemeniä ja mitä muita sopivaa ruoka-astiastaan irti sai. Niillä se kahnutteli päätään ja niskaansa pitkät ajat.

Mitenkään kumartumalla ja väänttyilemällä se kuitenkaan ei ylettynyt raaputtamaan selkäänsä. Mutta kerran, sulkasadoilla ollessaan, se sattui saamaan kouraansa pudonneen silpisulan ja sen pitkällä ruodolla se sitte ahkerasti raapi hartioitaan pitkät ajat. Silloin se tuli huomaamaan, kuinka sitä saattoi keinotekoisesti jatkaa kätensä ulottuvaisuutta. Emäntänsä silloin antoi papukaijalle tulitikun, jonka lintu nokallaan puremalla heti terotti, sillä sulkaa käyttäessään se oli saanut selville, että teräväkärkinen ase teki parhaimman vaikutuksen kutkuavaan nahkaan. Sittemmin sille annettiin isompia puupalikoita; niistä se aina puremalla ja repimällä terotti toisen pään käyttökuntoiseksi.

Hyvin luultavata on, että monella muullakin linnulla olisi älyä tehdä samalla tavoin, mutta harvoilla muilla on sellaista nokkaa ja sellaisia varpaita, että niillä voisi pitää puupalikoita kynsissään ja niitä nakerella mieleisikseen. Tällaisia eläinten kykeneväisyyden ilmauksia arvostellessa ja vertaillessa on otettava huomioon niiden ruumiin rakennuksen tarjoamat edellytykset, eikä tuollaisen satunnaisen "kätevyyden" nojalla ole umpimähkään päätettävä toisten olevan älyltään niin suuresti toisia etevämpiä kuin ensi katsannolla näyttäisi. Jos paviaani taipuisaksi kehittyneellä kädellään saa nostetuksi kiven maasta ja heitetyksi sen melkoisen osavasti, ei se todista paviaanilla olevan suurempaa älyä kuin esim. koiralla, jonka kömpelöt eturaajat eivät mitenkään sovellu sellaiseen tarkotukseen.

Nyt kyseessä oleva papukaija osoti täydelleen käsittävänsä, mitä teki. Kun sen terottama pää tikusta tylsyi, terotti se toisen pään ja käytti sitä. Jos sille annettu tikku oli liian pitkä, niin se ensimäiseksi rupesi näkertamaan siihen pykälää keskivälille ja sitte painollaan mursi sen poikki, saadaksensa parhaan pituisen raaputustikun.

SYY.

Puhetaidon "professori" antoi eteenpäin pyrkivälle nuorelle miehelle opetusta lausumisessa sekä kaunopuhumisen ja yleensä julkisen esiintymisen taidossa.

"Esitelmänne loputtua," sanoi opettaja, "tehkää siro kumarrus ja poistukaa lavalta hiljaa, varpaillanne astuen."

"Miksi varpailla astuen?" kysyi ettenpäin pyrkivä nuori mies.

"Etteivät kuulijat heräisi," selitti professori.

Etutaistelu ja vallankumoustaistelu

Kirj. Anton Pannekoek.

Taistelu, jota onnistamaton luokka teollisuustyöväestön johdolla käy etujensa puolesta koko riistäjäjoukkoa vastaan on samalla vallankumoustaistelua. Miksi sen sitä täytyy olla, ei monikaan meidän vastustajamme näytä käsittävän — ei ainakaan teoreettisesti, sillä käytännössä he kyllä tuntevat, ettei se ole mikään puheenparsi, kun sosialidemokratia mainitsee päämääräkseen vallankumouksen, nykyisen tuotantotavan kumoamisen. Mutta koska he eivät sitä teoretisesti käsitä, koettavat he kuin kuoleman kourissa uskotella meille, ettei tämä vallankumouksellinen päämäärä sovi yhteen todella käytännollisen etupolitiikan kanssa. Työväen luokalla, sanovat he, on samat oikeudet kuin muillakin luokilla, puolustaa aineellisia etujaan, ja oikeus käydä etutaistelua muita luokkia vastaan täytyy sille täydelleen esteettömäksi tunnustaa. Mutta sen pitää samalla tunnustaa oikeutetuiksi toisten luokkien oikeudet eikä pyrkiä valtiolliseen yksinvaltaan, käyttääkseen sitä aivan väärin vallankumoustarkotuksissa, tällä tavalla he vain herättävät vastarintaa muiden luokkien keskuudessa ja vahingoittavat omia etujaan sen sijaan, että hyödyttäisivät.

Tällaisia mielipiteitä ei työväenluokka koskaan huomaa käytännöllisessä elämässä, siinä se ei koskaan huomaa, että sen etutaistelu tunnustettaisiin oikeutetuksi. Se onkin lopulta ainoastaan vaikutuksettomain lörpöttelijäin puhetta. Mutta kun se voisi panna pyörälle jonkun epäselvän pään, joka tuntee myötätuntoa taisteluamme kohtaan, pitänee tässä hiukan lähemmin valaista etutaistelun ja vallankumoustaistelun yhteen kuuluvaisuutta.

Jokaisessa yhteiskunnassa, jossa on luokkavastakohtia, käydään myöskin luokkataistelua. Mikä on taistelun aiheena, mihin se kohdistuu? Mikseivät ihmiset voi rauhassa elää vieretysten? Jokainen luokka koettaa hankkia itselleen mahdollisimman hyvät elämisen ehdot, mutta se voi taata elämisehtojaan ainoastaan toisten luokkien kustannuksella, koska yhteiskunnan tuotantomäärä on rajotettu. On itsestään selvää, että jokainen luokka saisi siitä voittoa, mutta sellaisen järkiperäisen tuotantoon vaikuttamisen edellytyksenä on joku määrä yhteiskunnallista tietoisuutta, joka voi toteutua vasta sosialismin vallitessa; silloin parantavat ihmiset itsetietoisella yhteistoiminnalla kaikkien elämänehtoja. Nykyisessä luokkiin jakaantuneessa yhteiskunnassa on sellainen itsetietoinen yhteistyö mahdoton ja luokat kamppailevat vimmatusti keskenään suurentaakseen osaansa kokonaistuotannosta toisten luokkien kustannuksella.

Taistelun esineenä on siis sen tuotemäärän jako, joka voimassa olevan yhteiskuntajärjestelmän vallitessa valmistetaan. Jokaisella tuotantotavalla on omat osaksi automatiset, osaksi mielivaltaiset jakosääntönsä. Palkankorkeus verrattuna työläisten tuottamaan kokonaistuotearvoon ilmaisee yhteiskuntatuotannon jaon työläisluokan ja riistäjäluokan välillä. Korkokanta määrää rahakapitalistien osan; elintarvetullit takaavat maanviljelijöille tulojen suurenemisen, jonka kustantavat tehtailijat tai työläiset riippuen siitä kohoavatko samalla työpalkat vai eivätkö. Taistelut yhteiskunnan kokonaistuotannon osista ovat siis puhtaita etutaisteluja ja työväenluokan pitää niihin omien etujensa vuoksi ottaa osaa kuten toisetkin tekevät. Tosin ei pidä paikkaansa se vapaamielisten oppineiden väite, että työväenluokan etutaistelu olisi samallaista kuin muutkin etutaistelut. Muut luokat, joista tässä voi olla kysymys, taistelevat keskenään sen lisäarvon jaosta, jonka he yhdessä ottavat työväenluokalta, senpävuoksi he enimmäkseen ovat yksimielisiä työväenluokkaa vastaan, kuten riistäjäyhteiskunta aina esiintyy riistettyjä vastassa aivan yksimielisenä joukkona. Jokaisen suuren lakon aikana nähdään koko kapitalistiluokan ja sen sanomalehdistön yksimielisesti tukevan hätäytettävä työnantajaa. Tämä ei tapahdu mistään toveriillisuudesta ja ystävyydestä, vaan koska he tietävät, että tämä työnantaja jakaa korottamalla hintoja palkankorotuksen hänelle pakolla tuottaman tappion kaikkien hyvien ystävien kesken. Heidän yhteistuntoisuutensa on siis ainoastaan omien etuharrastusten ilmaisua.

Työväenluokan täytyy siis tässä etutaistelussakin yksin seistä kaikkia muita luokkia vastassa. Sen täytyy koettaa kapitalistisen yhteiskuntajärjestelmän sisällä mahdollisimman paljon parantaa elinehtojaan eikä se sillä pienennä edes vastustajiensa osaa, koska kapitalismin aikana kokonaistuotanto yhä edelleen nopeasti kasvaa. Tätä taistelua käyvät ammattiyhdistykset. Työläiskerros, joka tähän saakka on itsetiedottomasti elää laahustanut omissa oloissaan, ensikertaa vastarintaan noustessaan asettuu tälle samalle yhdenarvoisuuskannalle toisten luokkien rinnalla. Se ei tahdo olla huonompiarvoinen, vaan on sillä vaatimuksena edustaa omia etujaan, parantaa asemaansa nykyisen järjestelmän sisäpuolella. Muita päämääriä ei sillä vielä ole, korkeampia harrastuksia se ei tunne. Tämä on myöskin vapaamielisen hengen täyttämien ammattiyhdistysten katsantokanta. Tällä katsantokannalla ollen otetaan nykyinen yhteiskuntajärjestelmä sellaisena kuin se kullakin hetkellä on, eikä panna huomiota sen kehitykseen. Senpävuoksi tälle kannalle jäävätkin vain ne, jotka pitävät kapitalismia ikipysyvänä, eivätkä tunnusta mitään kehitystä tapahtuvan, siis vapaamieliset. Niille taas, jotka näkevät yhteiskunnan kehittyvän elimistönä, on tämä katsantokanta ainoastaan puolinainen, epätäydellinen ja rajoitettu totuus.

Yhteiskunnan kehittyminen muuttaa luokkien taloudellista rakennetta ja sen vuoksi myöskin niiden luonnetta, merkitystä ja keskinäisiä suhteita. Kapitalismin vähitellen tapahtuva kehitys on ensiksi tehnyt porvaristosta merkityksellisimmän luokan, painanut läänitysaatelin hyödyttömäksi loisluokaksi ja sen jälkeen nostanut porvariston keskuudesta etukynteen suurkapitalistikerroksen. Nyt, kapitalismin syyspäivinä, on pikkuporvaristo tullut taloudellisesti merkityksettömäksi, kun sensijaan työväenluokan merkitys on yhä kasvamassa. Yleensä voidaan sanoa, että taloudellinen kehitys antaa toisille luokille valtaa ja merkitystä ja ottaa sitä pois toisilta, ensiksi mainitut pääsevät johtavaan asemaan ja nuo toiset ajetaan vallasta pois. Edelliset ovat siis myötätuntoisia kehitykselle ja koettavat sitä edistää, ne ovat edistysluokkia, toiset ovat vihamielisiä kehitystä kohtaan ja koettavat — turhaan — sitä ehkäistä, nämä ovat taantumuksellisia luokkia.

Kehityksen kautta luokkataistelu saa uuden ja jalomman merkityksen. Ei ole kysymyksessä enää ainoastaan yhteiskunnan tuotannon tulosten jako, vaan käskijävalta koko yhteiskunnassa. Ymmärrettävästi on aineellinen etu aina taistelun liikkeelle panevana voimana, mutta ei siinä likaisessa ja ahtaassa mielessä, joka siihen tarttuu, jos sitä käydään ainoastaan mahdollisimman suuren osan anastamiseksi nykyisestä kokonaistuotannosta. Aineellinen etu esiintyy tässä kaukokatseisena vallankumouksellisena, siis samalla aatteellisena, kun se kiihottaa ylöskohoavia luokkia ottamaan valtaa käsiinsä ja käyttämään sitä yhteiskuntakehityksen edistämiseksi. Silloin esiintyy edistysluokka **vallankumousluokkana,** kuten porvaristo historiassa monet monituiset kerrat on tehnyt. Kun se silloin tuntee, että itse aineellisten seikkain kehitys tukee sen pyrkimyksiä ja että edistyksen tarpeet ovat niiden käskijöinä, tuntee se itsensä reippaaksi, väkeväksi ja toivehikkaaksi ja aineellisen etutaistelun yllä puhaltelee suuren historiallisen sivistystyön leppeä tuulonen.

Sen rinnalla näyttää toisten